

ΑΙΣΙΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ο κ. Ν. Περδίκης στο Ναύσταθμο. Πώς δέν έγινε ναυτομηχανικός. Ή Κόλασις του «στόκολου» Πώς έγινε θιασάρχης στο Έσκη—Σεχήρ. Ο κ. Κ. Μαυρέας κομμωτής, υπάλληλος σιδηρωτηρίου, υπάλληλος του «Λαού της Ελλάδος» και τυπογράφος του «Έλευθέρου Τύπου». Ο κ. Μαυρέας ως «έθελοντής». Η εμφάνισις του στον «Απόλλωνα» κλπ.

Η'

Στη ζωή πάντα ξεκινάει κανείς από στραβό δρόμο. Και μά την αλήθεια, δέν υπάρχει ένας άνθρωπος που ν' ακολουθήσει άμέσως την καριέρα του. Ένας άποθανών τελευταίως πρωθυπουργός μας στα νεανικά του χρόνια ώνειρευόταν νά γίνη παπάς! Ένας άλλος ύπουργός έχειρίζετο θαυμάσια τó ξίφος, μά δέν έγλύτωσε τις «μηχανές» των πολιτικών παρασκηνίων. Και πολλοί διάσημοι σήμεραν έπιστήμονες άρχισαν την σταδιοδρομία τους με τά πιό άλλοπρόσαλλα έπαγγέλματα. Δέν είνε λοιπόν διόλου έκπληκτικόν άν οί ήθοποιοί μας πριν βγούν στο θέατρο έκαναν ένα σωρό διαφορετικές δουλειές. Μά άς συνεχίσουμε αυτή την έρευνά μας.

Ο κ. Ν. ΠΕΡΔΙΚΗΣ

Ποιός δέν ξέρει τον τενόρο μας, τον κ. Περδίκη. Άσφαλώς όλοι οί φίλοι του θεάτρου. Αυτός ό καλλιτέχνης άλλωστε είνε ύπερβολικά συμπαθής. Έχει τó κοινό του που κάθε βράδυ συγκεντρώνεται στο θέατρο για νά τον άκούση και νά τον χειροκροτήση μ' ένθουσιασμό. Κι' ώστόσο κι' ό Περδίκης στα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας του είχε κι' αυτός τά βάσανά του.

— Μόλις τελείωσα, μάς είνε, τó σχολαρχείο στη Σύρο, οί γονείς μου άπεφάσισαν νά με κάνουν νά προσέξω τó μέλλον μου.

— Παιδί μου, πρέπει νά γίνης σπουδαίος άνθρωπος, μου δήλωσαν. Πρέπει νά μοιάσης του μπάρμπα σου!

»Κι' έγώ, μά την αλήθεια, τους τó ύποσχέθηκα. Ο θεός μου πράγματι έξασκούσε επάνω μου μια μεγάλη έπιρροή. Κάθε φορά που τον έβλεπα καλοσφιγμένο στη στολή του άξιωματικού του Ναυτικού, ή καρδιά μου ξεπετούσε από τη χαρά της. Ήθελα κι' έγώ νά φορέσω αυτά όλα τά χρυσάφια που άστραφταν στον ήλιο. Και δέχτηκα με προθυμία νά τον ακολουθήσω στο Ναύσταθμο και νά γραφώ στη σχολή των δοκίμων μηχανικών. Μά δέν άργησα νά μετανοήσω. Μόνος μου είχα βάλει τελεία και παύλα στις διασκεδάσεις μου και την άπόλυτη έλευθερία μου!... Τώρα ή-

μουν ύποχρεωμένος νά φοράω μια λαδωμένη φόρμα, νά κάνω άγγαρείες, νά μουτζουρώνουμε στις μηχανές των καραβιών και νά εργάζουμε ώρες κι' ώρες στο «στόκولو», σ' αυτήν την φοβερή κόλασι των θερμαστών. Έκεί ή ζέστη ήταν διαβολεμένη και τόσο πολύ που μ' έπιανε άπελπισία. Έπειτα εκείνη ή καταραμένη ανθράκευσις! Μέσα σέ λίγες στιγμές γινόσουν άράπης από την καρβουνόσκη και για νά ξεθάψης ήθελες τρεις όκάδες σαπούνι. Τό περίεργο δέ ήταν ότι δέν μπορούσα ούτε νά κλάψω. Τά δάκρυα άφηναν δυό λευκά αυλάκια στα μάγουλά μου κ' οί συνάδελφοί μου ξεκαρδιζόντουσαν στα γέλια. Ωστόσο είχα τó κουράγιο νά μείνω στο Ναύσταθμο τέσσερα όλόκληρα χρόνια, γιατί είχαμε σχηματίσει μια πρώτης τάξεως... χορωδία. Έτσι ξεχνούσαμε τά βάσανά μας και τις πίκρες μας.

»Μά μου ήταν αδύνατο νά συνηθίσω αυτή τή ζωή της πειθαρχίας. Και μια μέρα σαν τελείωσα την ύποχρέωσι που είχα αναλάβει, γύρισα στην πολιτική ζωή κι' άρχισα νά παίρνω μαθήματα από την κ. Φωκά. Έπειτα τó 1922 από ένα λάθος, όταν έκλήθη ή κλάσις μου επήγα στο πε-

Ο κ. Ν. Περδίκης

ζικό. Ύστερα μ' «έρριξαν» στο μηχανικό και τέλος στον Όρχο Αυτοκινήτων. Και με την πρώτη άποστολή στρατού βρέθηκα χωρίς νά τó καταλάβω στη Σμύρνη. Η ίδια ή κ. Φωκά μου είχε δώσει μια συστατική έπιστολή προς τον κ. Μιλανάκη, τόν διευθυντή του Ώδειου, ό όποιος και με βοήθησε νά συνεχίσω τις σπουδές μου. Έκανα μάλιστα και μερικές καλλιτεχνικές εμφάνισεις. Τό «βάπτισμα όμως του πυρός» τó έλαβα στο θέατρο Σμύρνης με τó «Ρόδο της Σταμπούλ». Μά ό πόλεμος έξακολουθούσε. Και ήναγκάσθην νά έγκαταλείψω τις θεατρικές δάφνες μου και με την διμοιρία μου νά προχωρήσω στο Έσκη Σεχήρ. Εκεί ίδρυσα τόν πρώτο στρατιωτικό θίασο. Ο στρατηγός μάλιστα Λεοναρδόπουλος, ό όποιος είχε παρακολουθήσει μια παράστασι, άπεφάσισε νά κάμη ένα θέατρο για όλους τους στρατιώτες. Και ό θίασος άπετελέσθη πράγματι από τόν Γιάννη Αύλωνίτη, τόν κ. Σκιαδά, έμένα ως θιασάρχη και έναν που κάνει σήμερα τόν Ταχράν Μπέη κ' είνε γνωστός με τ' όνομα Μόρσι! Χρή ύποβολέως έκανε ένας έπιλοχίας. Κι' ό θιασάρχης που ήταν δεκανέας τόν κυττούσε διαρκώς στα μάτια κι' έτρεμε μήπως τυχόν αντί για τά λόγια του έργου άκούση καμιά αυστηρή τιμωρία. Αυτό τó θέατρο όλες τις ήμέρες της έβδομάδος μέχρι την Παρασκευή έδινε παραστάσεις για τους στρατιώτες. Τό Σάββατο δέ και την Κυριακή για τους άξιωματικούς και τις οικογένειές των.

«Όσο για έργα; Μάς έστελναν ή κυρίες της Ψυχαγωγίας του στρατιώτου»!

Έπειτα ήρθε ή καταστροφή. Ο Περδίκης φεύγοντας από τά Μουδανιά βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη και προσελήφθη στο θίασο των δίδων Νέζερ, κατόπιν συστάσεως του ύποβόλεως. Έμεινε μαζί τους τρία χρόνια. Έπειτα προσελήφθη στον θίασο της Νίκας, όπου έπηγε μεχρις Άλβανίας... Κατόπιν έπαιξε με τόν θίασο Δράμαλη-Πατρικίου, έπειτα πήγε στο θέατρο του «Λαού», στο θέατρο του Θεσίου, στο «Κοσμικόν», της Κυθέλης, στο «Τριανόν», πήγε στην Πόλι, έκανε μια τουρνέ στις έπαρχίες με τόν θίασο Οικονόμου, έπαιξε κατόπιν σ' ένα σωρό θέατρα της πρωτεύουσής και τώρα παίζει στο «Λαού» με

έξαιρετική όπως πάντα έπιτυχία. Ο κ. Περδίκης είνε ό καλλιτέχνης που έλάνσασε τó τραγούδι με τους θεατάς, από την εποχή της «Πεισματάρας». Είχε φυσικά μεγάλο «σουξέ» και έγινε έξαιρετικά άγαπητός στο κοινό του.

Η κ. ΜΑΡΙΚΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ — ΜΑΥΡΕΑ

Άρχισε την καριέρα της από του Παπαγιάννη, προσελήφθη κατόπιν στο θίασο της Ροζαλίας Νίκας, έκαμε χαριτωμένα «νούμερα» στην όπερέττα Οικονόμου και τέλος έχόρεψε τόν χορό του Ήσάια με τόν Μαυρέα και άπεσύρθη από τó θέατρο. Έτσι οί φίλοι του θεάτρου έχασαν τó «μπαρμπούνι» τους, τó όποιο χειροκροτούσαν με μεγάλον ένθουσιασμό κάθε βράδυ.

Ο κ. ΜΑΥΡΕΑΣ

Έκπληκτικός άνθρωπος τέλος πάντων αυτός ό τόσο συμπαθής ήθοποιός μας. Άρχισε την καλλιτεχνική καριέρα του από ένα κουρείο του Μεταξουργείου! Έπειτα πή-

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

γε υπάλληλος στο σιδηρωτήριο Άλεξίου που βρισκόταν τότε στην οδό Κοραή. Μια μέρα όμως που ήθελε να πάη στο μπάνιο με τους φίλους του, επειδή δεν του έφταναν τὰ ψιλὰ σκέφτηκε να τὰ βρῆ με κάθε τρόπο. Καί πήρε ἕνα κουτί κόλλα για να πάη να τὸ «σκοτώσῃ». Μὰ ὁ Άλεξίου τὸν ἀντελήφθη

— Τί εἶνε αὐτὸ που φουσκώνει κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι σου; τὸν ρώτησε.

— Τὸ στήθος μου! τοῦ ἀπάντησε με ἀφέλεια ὁ Μαυρέας.

Μὰ κείνη τῆ στιγμή τὸ κουτί με τὴν κόλλα κυλίστηκε μπρὸς στὰ πόδια του. Κι' ὁ Άλεξίου τὸν «σιδέρωσε» μ' ἕνα χέρι ξύλο καί τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ μαγαζί. Ὁ Μαυρέας βρῆκε κατόπιν δουλειὰ στὸ «Λαὸ τῆς Ἑλλάδος» τοῦ Μιμηκόπουλου. Ἐπειτα ἐργάστηκε στὸ τυγραφεῖο τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου» καί τέλος βγῆκε «ἐθελοντής» στὸ «Πανόραμα» στὴν ἐπιθεώρησι «Πειρασμός». Πήγαινε δηλαδή ἀπρόσκλητος, ἀνέβαινε στὰ παρασκήνια κι' ἔβγαινε στὴ σκηνή, προκαλώντας τὶς διαμαρτυρίες τῶν ἠθοποιῶν καί στοὺς θεατὰς ἀκράτητα γέλια.

Ἡ Κολυβά ὅμως μίλησε στὸν Παπαγιάννη καί τὸν ἐπῆρε στὸ κόρο τοῦ θιάσου του τὸ 1919. Ἡ πρώτη ἐπίσημη δὲ ἐμφάνισί του ἔγινε στὸν «Ἀπόλλωνα» με τὸ νούμερο «τοιχοκολλητής». Ἐπειτα ἔπαιξε με τὸν Κυριακό. Ἐκανε μιὰ τιμητικὴ χωρὶς να πατήσῃ κουνοῦπι στὸ θέατρο, πλήρωσε τὰ «σπασμένα» καί κατόπιν ἐπῆγε στὸ «Πολυθέαμα». Ἐπειτα ἔκανε μιὰ τουρνὲ με τὸν Καλογερίκο καί ξαφνικά βρέθηκε στὸ φοβερὸ μακελειὸ τοῦ Μικρασιατικοῦ πολέμου.

Μὲ τὸ στρατὸ γύρισε 134 χωριά κι' ἔφτασε ὡς τὸ Ἰσπάλ (τὸ ἄκρον δεξιόν) τὸ τελευταῖο δηλαδή σημεῖο τῆς στρατιωτικῆς ζώνης. Ἀπὸ κεῖ καί πέρα ἄρχιζε πειὰ ἢ ἐφιαλικὴ ἔρημος...

Μετὰ τὴν καταστροφὴ πῆγε με τὸν θίασο Μερτίκα στὴ Κρήτη. Τὸ 1924 ἦρθε στὸ θέατρο «Λαοῦ» καί παντρεύτηκε. Ἐπαιξε κατόπιν στὸ θέατρο «Κωστάκη», στὸν «Κόκκινο Μῦλο», στὴ «Μπουμπουνιέρα», στὸ «Ἰντεάλ», στὴν Κοτοπούλη καί στὸ «Μοντιάλ».

Ὁ κ. Μαυρέας εἶνε ἕνας ἐκπληκτικὸς ἠθοποιός. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ ἐπιτυχῆ «νούμερά» του εἶνε τὸ «τίνος μοιάζω;» Κι' ἀλήθεια, με ποιὸν μοιάζει αὐτὸς ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης μας; Μυστήριον! Πρὸς τὸ παρὸν φεύγει για μιὰ θεατρικὴ περιοδεία για τὴν Ἀλεξάνδρεια, τὸ Κάιρο, τὸ Σουεζ καί τὸ Χαρτούμ.

Ο κ. ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Γιὰ τὸν συμπαθὴ ἠθοποιὸν τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου κ. Ὁρέστης Μακρῆν θὰ ἔπρεπε να ποῦμε ἀκόμη δυὸ λόγια:

Ὁ κ. Ὁρέστης Μακρῆς λοιπὸν τὸ 1917 κατετάχθη στὸ στρατιωτικὸ για να ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του ἐπιρρασμένος ἀπὸ τὶς διηγῆσεις τοῦ στρατηγοῦ Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀναθρέψει. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς στρατιωτικῆς θητείας του, τὸ 1921 ἐνεφανίσθη για πρώτη φορά σὲ μιὰ συναυλία που δόθηκε στὴ Νικομήδεια πρὸς τιμὴν τοῦ ναυάρχου Ἰππίτη. Τέλος τὸ 1925 προσελήφθη στὸ θίασο τῆς Ροζαλίας Νίκα καί ἄρχισε πλέον τὴν λαμπρὴ θεατρικὴ καριέρα του. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς τριετοῦς πολιτικῆς ζωῆς του, ἔκανε φυσικὰ διάφορα βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, ὅπως σὰς ἔχουμε ἀναφέρει. Ἀλλὰ καθὼς ἐξακριβώσαμε δὲν μετῆλθε ποτὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου. Ἀντιθέτως ἐσπούδασε στὴ Χορωδία Ἀθηνῶν καί θρῆκε ἔτσι τὸν καλλιτεχνικὸ δρόμο του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ συνέχεια.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΟΡΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 11)

ἀτελιέ του να χύνουν τὰ δολλάρια για ἕνα πορτραῖτο —τέτοιες φούστες θὰ φορῆ, ἔτσι θὰ τῆς πηγαίνουν... Ἄ! σὲ ποιὸν να τὸ πῆ; Πηγαίνει δίπλα στοὺς Γκρελὸ, στὸ ζευγάρι τῶν φίλων, για να τὴν ἰδοῦν. Χτυπᾶ —δὲν εἶνε κανεὶς ἐκεῖ. Θέλει να φωνάξῃ πάλι τὴ θυρωρὸ, να τὴν ἰδῆ, μὰ πὼς να γίνῃ αὐτὸ —ἀπ' τὸ ἔκτο πάτωμα; Νὰ ῥχόταν ἄξαφνα καμμιὰ φίλη... Κανένας φτωχὸς ζωγράφος... Ἄς ἦταν ὁποῖος ἄλλος, ἄς ἦταν ἡ γυναῖκα με τὰ ἀσπρόρουχα... Ἄς ἦταν ὁ καρβουνιάρης ἀπ' τὴν Ὠβέρνη, που φέρνει τὸ σακκί... Ἄς ἦταν δυὸ μάτια να χαροῦν... Ἡ ζωὴ εἶνε λίγη... Ἡ ὥρα τῆς δοκιμῆς μετρημένη. Ἄν μποροῦσε ν' ἀργήσῃ λίγο ὁ υπάλληλος τοῦ Λούβρου... Ἄν ξεχνοῦσε!

Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας χτυπᾶ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο «ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ἈΡΡΩΣΤΟΣ» ΤΗΣ ΦΙΛΜΟΝΟΠΛΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

τελευταίους μῆνες τῆς ἀρρώστειας του ὑπόφερε τρομακτικὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, ὡστόσο ἔκρυβε αὐτὸ τὸ μαρτύριό του. Καί συχνὰ με παρακαλοῦσε να παρασύρω πρὸς τὸν κῆπο τῆς Βιλλας τὴν Νόρμα Σῆρερ για να μπορέσῃ να κλάψῃ λίγο καί να ἐλαφρώσῃ τὴν καρδιά του ἀπὸ τὸν πόνο που τὸν πιεζε.

Ἐπειτα ὁ Ἰρβινγκ Θάλμπεργκ ἀνακτοῦσε πάλι τὸ χαμόγελό του. Κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο διατηρήθηκε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Χαρακτηριστικὸ τῆς μεγάλης ἀγάπης που συνέδεε αὐτοὺς τοὺς δυὸ συζύγους, εἶνε τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ: ὁ ἕνας μάντευε τὶς σκέψεις τοῦ ἄλλου. Ἡ Νόρμα Σῆρερ μάλιστα εἶχε προαισθανθῆ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου τῆς συζύγου. Μοῦ παρεπονείτο ὅτι αἰσθάνονταν ἕνα ἀόρατο χέρι να τῆς ξερρίζων τὴν καρδιά. Συχνὰ δὲ κυριευόταν ἀπὸ ἀνεξήγητες νευρικὲς κρίσεις. Τὴν τελευταία μάλιστα νύχτα ἡ Νόρμα Σῆρερ ζύπνησε παραξενεμένη. Εἶχε δὴ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ἔρθει κοντά τῆς, εἶχε σκύβει ἀπὸ ἐπάνω τῆς, καί τὴν εἶχε φιλήσει στὸ μέτωπο. Κατόπιν ἔφυγε χωρὶς να τῆς πῆ λέξι.

Ἦταν ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς ψυχῆς του. Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 11 ἡ ὥρα ὁ Ἰρβινγκ Θάλμπεργκ δὲν ὑπῆρχε πειὰ. Ὁ «εὐτυχισμένος ἄρρωστος» τοῦ Χόλλυγουντ, νεκρὸς πειὰ, εἶχε στολισθῆ με λουλούδια ἀπὸ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, τὴν Μύρνα Λόυ, τὴν Τζοάν Κράουφορντ κ' εἶχε κατεβῆ στὸ ὑγρὸ σκοτάδι τοῦ τάφου. Ὡστόσο ὅλοι τὸν ζήλευαν γιατὶ εἶχε μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἤξερε να τοῦ κάνῃ εὐτυχισμένη τὴ ζωὴ του καί που τώρα θὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα τὴ χαμένη ἀγάπῃ τῆς. Κι' ἂν ἦμουν ἄνδρας, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ζήλευα τὴν τύχη τοῦ Ἰρβινγκ Θάλμπεργκ καί εὐχαρίστως θὰ ἤθελα να ἦμουν στὴ θέσι του. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλη εὐτυχία ἀπὸ τὸ να κλαίῃ μιὰ ὡμορφὴ γυναῖκα ὅταν σὲ θυμᾶται.

ΛΟΥΠΙΕ ΒΕΛΕΖ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 51)

ρανὸ καί ξαναγυρίζοντας μέσα τοὺς εἶπε:

— Κανένας φόβος δὲν ὑπάρχει να βρέξῃ.

Καί κοιμηθῆκαν ὄξω.

***

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τοὺς πιάνει μιὰ βροχὴ, μὰ τί βροχὴ! Πὼς πρόφτασαν καί μπῆκαν μέσα; Καλὰ που τοὺς ἀκουσε κι' ὁ μυλωνᾶς.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπαν οἱ σοφοί, στῶσε μας να κοιμηθοῦμε ὄξω, ἀλλὰ στὶς 6 ἀκριβῶς να μᾶς ξυπνήσῃς.

— Ἐννοια σας.

Στὶς ἔξη τοὺς ξύπνησε...

Κυτᾶει τὸ ρολοῖ του καί ὁ ρολογᾶς: Ἐξη ἀκριβῶς.

— Βρὲ για στάσου, εἶπαν ἀναμεταξύ τους, τί εἶνε τοῦτο ὄξω: Σαράντα αὐγὰ ἔφαγε καί δὲν ἐδηλητηριάστηκε. Μᾶς εἶπ' πὼς θὰ βρέξῃ, ἔβρεξε. Χωρὶς νᾶχη ρολόγι ξέρεί τίς ὧρες, σὰν να τίς ἔχη στὴν τσέπη του!

— Δὲν μᾶς λὲς, τοῦ λένε, πατριώτη, πὼς ἔφαγες σαράντα αὐγὰ, χωρὶς να πάθῃς τίποτα;

— Ἡ κανάτα, τοὺς εἶπεν ἐκεῖνος, ξέρε.

— Τί ξέρεί ἡ κανάτα;

— Νὰ, σὲ κάθε αὐγὸ που ἔτρωγα, ἔπινα καί λίγο νερὸ καί χώνευα, καί ἔτσι δὲν ἔπαθα τίποτα, δόξῃ ὁ Θεός.

— Καλὰ. Ἀλλὰ που ἤξερες ὅτι θὰ βρέξῃ τὰ μεσάνυχτα;

— Γιατὶ τσιμπούσανε πολὺ τὸ μεσημέρι ἡ μυῖγες.

— Καλὰ κι' αὐτὸ, ἀλλὰ πὼς μᾶς ξύπνησες ἀκριβῶς στὶς 6; Μήπως ἔχεις ρολόγι;

— Ὁχι. Αὐτὸ δὲν τῶξερα ἐγὼ, τῶξερε δ... γαῖδαρός μου.

— Τί σχέσι ἔχει ὁ γαῖδαρός σου με τίς ὧρες;

— Καί μεγάλη μάλιστα. Κάθε πρωὶ στὶς 6 τοῦ θάνω τὸ «ταῖνι» του. Καί ἅμα ἔρθῃ ἡ ὥρα, φωνάζει για να τὸν ταῖσω.

Τότε οἱ τρεῖς Εὐρωπαῖοι, οἱ «σ ο φ ο ι», γύρισαν καί εἶπαν ἀναμεταξύ τους:

— Καλύτερα να φύγουμε καί να πᾶμε σ' ἄλλα μέρη. Ἐδῶ που ὅλος ὁ κόσμος εἶν' γιατροί, οἱ μυῖγες ἀστρονόμοι καί ρολογᾶδες οἱ γαῖδαροι, ἐμεῖς δὲν βγάζουμε ψωμί...

Κι' ἐγύρισαν καί φύγανε καί πῆγαν ἀπὸ ἐκεῖ που ἦρθανε.

Ἐτσι γλύτωσε ἡ Μακεδονία, τότε, ἀπ' αὐτοὺς, ἀλλὰ σήμερα ἔχουν ἔλθει τόσοι κατεργαράτοι!...

Τόσοι κι' ἄλλοι τόόσοι... Ἀτελειῶτοι!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.